

Република Србија

УПРАВНИ СУД

Одељење у Нишу

П-4 У.5038/11

Дана: 03.10.2013. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Десе Симић, председника већа, Драгана Јовановића и Томислава Медведа, чланова већа, са судијским помоћником Бисерком Савић, као записничарем, одлучујући по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., кога заступа Ђура Благојевић, адвокат из Ниша, Страхињића Бана 3, ПЦ „Амбасадор“, локал 58, ради поништаја Одлуке тужене Војне поште 1084 Београд, број 3774-1 од 22.12.2010. године, са: Б.Б., на служби у ВП ... Београд, В.В., на служби у ВП ... Ниш, Г.Г., на служби у ВП ... Београд и Д.Д., на служби у ВП ... Бујановац, као заинтересованим лицима, у правној ствари конкурса, након одржане усмене јавне расправе дана 01.10.2013. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 03.10.2013. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** одлука тужене Војне поште 1084 Београд, број 3774-1 од 22.12.2010. године и предмет враћа туженом органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени орган да тужиоцу надокнади трошкове управног спора у износу од 45.620,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема ове пресуде.

III **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени орган да заинтересованом лицу Д.Д., надокнади трошкове управног спора у износу од 1.300,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема ове пресуде.

Образложење

Оспореном одлуком, на основу расписаног интерног конкурса, примљена су у професионалну војну службу, по уговору на одређено време, ради попуне формацијских места подофицира, Б.Б., В.В., Г.Г. и Д.Д., овде заинтересована лица.

Тужилац тужбом од 04.05.2011. године наводи да тужени орган, а ни органи који су поступали по молби за пријем у професионалну војну службу, нису донели одговарајуће одлуке, већ су, тек након што је тужилац поднео иницијативу да се образложи из којих разлога тој молби није удовољено, доставили обавештење, али не и одлуку, којим је као разлог због којег тужилац није примљен у војну службу, то што није испунио услове приликом безбедносне провере. Наводи да је у време подношења молбе по конкурс, већ био у професионалној војној служби у својству професионалног војника, где се налази и сада, те да није конкурисао за пријем на радно место професионалног подофицира из „дивилства“, да је испуњавао опште услове за пријем у професионалну војну службу, предвиђене чланом 38. и 39. Закона о Војсци Србије, као и да је, осим општих услова, а што се види из његовог персоналог досијеа, испуњавао и услове прописане чланом 5. Уредбе о пријему у професионалну војну службу. Сматра да није било никакве сметње да се он прими у професионалну војну службу у својству подофицира, а да пријаве које су против њега поднете због неплаћене станарине, не могу имати никаквог значаја код одлучивања у овој ствари, будући да су поднете након што је одлучено да се не прими у професионалну војну службу и будући да су услови за пријем предвиђени Законом о Војсци Србије и Уредбом о пријему у професионалну војну службу. Сматра да је оспореном одлуком повређен закон

на његову штету, па предлаже да Суд, након одржане усмене јавне расправе, уважи тужбу и преиначи оспорену одлуку у делу који се односи на пријем у професионалну војну службу по уговору на одређено време и то тако да се тужилац прими на формацијско место подофицира или да уважи тужбу, оспорену одлуку поништи и предмет врати на поновни поступак, да обавезе тужени орган да тужиоцу надокнади штету у месечном износу од 30.000,00 динара, од дана доношења оспорене одлуке, са законском затезном каматом до дана исплате.

Тужени орган је дана 07.07.2011. године, доставио суду списе предмета ове управне ствари, и дао одговор на тужбу, у коме је навео да је тужилац био један од пријављених кандидата, али да није примљен јер није испуњавао услове за пријем у професионалну војну службу у својству подофицира, с обзиром да је чланом 17. Правилника о безбедносним проверама лица које врши Војнобезбедносна агенција („Службени војни лист“ број 18/10), прописано да се за пријем лица у својству подофицира, односно официра и цивилног лица на служби у Министарству одбране и Војсци Србије, као и лица за пријем у војне школе и војне стипендисте у земљи, врши потпуна безбедносна провера, а Војнобезбедносна агенција је, пре доношења одлуке, усменим путем а након тога и својим актом пов.бр.31-33/310 од 23.12.2010. године, обавестила надлежни орган да тужилац не испуњава безбедносне критеријуме за пријем у професионалну војну службу на неодређено време у својству подофицира.

Суд је применом одредбе члана 34. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 111/09) одржао усмену, јавну расправу, у присуству тужиоца, пуномоћника тужиоца, пуномоћника туженог органа и заинтересованог лица Д.Д., а у одсуству уредно позваних заинтересованих лица Б.Б., В.В. и Г.Г..

На одржаној расправи тужилац је навео да остаје у свему при наводима из тужбе и посебно указао да је у време расписивања конкурса био професионални војник, који је испуњавао све услове конкурса, да је дошло до

његовог повређивања, да му је истекао уговор и да је сада лице без радног односа. Навео је да је нејасно који су то безбедносни разлози, које, иначе, већ професионални војник, такође, треба да испуњава, стављени на терет тужиоцу као разлог да не буде изабран за подофицира, да је акт Војнобезбедносне агенције дискриминаторски, јер у себи садржи одлуку о избору, односно неизбору тужиоца и да је поступак избора проведен противно одредбама чланова 38. и 39. Закона о Војсци Србије. Истиче да ни тужиоцу а ни туженом органу није јасно због чега тужилац није изабран, будући да акт Војнобезбедносне агенције не садржи разлоге који упућују на његово доношење, односно не указује које безбедносне сметње су постојале код тужиоца, професионалног војника који већ ради у Војсци, као сметња за пријем у професионалну војну службу, у својству подофицира. Предложио је да Суд тужбу уважи, оспорену одлуку поништи као незакониту и да спор реши са пуном јурисдикцијом, као и да обавезе тужени орган да тужиоцу надокнади штету, у висини наведеној у тужби, као и трошкове управног спора, на име састава тужбе у износу од 30.000,00 динара, на име одржаног рочишта у износу од 31.500,00 динара, на име неодржаног рочишта половину наведеног износа, на име састава поднесака уколико их је било и на име таксе за тужбу и пресуду.

Пуномоћник туженог органа навео је да остаје код свих навода из одговора на тужбу и додао да туженом органу нису познате чињенице, односно безбедносне сметње на основу којих је Војнобезбедносна агенција донела акт пов.бр.31-33/310 од 23.12.2010. године, али да је тај акт обавезујући за пријем у професионалну војну службу. Навео је да се безбедносне провере врше према критеријумима који су регулисани одговарајућим правилником, који нису исти за све формације, односно за сва радна места, да је у тренутку провере утврђено да код тужиоца постоје безбедносне сметње, да се тужени орган не упушта у разлоге због којих Војнобезбедносна агенција даје негативну оцену, као и да код тужиоца нису постојали никакви разлози професионалне и радне пророде, да не буде примљен по конкурсу, будући да је, због потребе туженог органа, упућен да заврши курс за подофицира и да га је успешно завршио, већ да је једини разлог због кога није примљен, наведени акт Војнобезбедносне агенције. Предложио је

да Суд тужбу одбије као неосновану, а трошкове није тражио.

Присутно заинтересовано лице Д.Д., навео је да поводом безбедносних провера не може ништа да каже, јер ни њему лично није била позната његова безбедносна провера, с тим што сматра да је била позитивна, будући да је изабран по конкурсу. Основаност тужбе оставио је Суду на оцену. Трошкове је тражио, на име приступа Суду, у износу од 1.300,00 динара, што је цена повратне аутобуске карте из Врања.

По разматрању навода тужбе, одговора на тужбу туженог органа, списка предмета и речи странака на одржаној усменој јавној расправи, Управни суд налази:

Тужба је основана.

Неспорно је да је Министарство одбране Републике Србије, Генералштаб Војске Србије, Управа за људске ресурсе (Ј-1), у магазину „Одбрана“ од 01.11.2010. године, објавила интерни конкурс за попуну слободних радних места подофицира на одређено и неодређено време, да је тужилац благовремено поднео молбу за пријем у радни однос подофицира на одређено време, да је уз молбу поднео сву тражену документацију, да је испуњавао опште услове конкурса, да је успешно завршио курс оспособљавања и обучавања за подофицира и да је тужени орган донео оспорену Одлуку, број 3774-1 од 22.12.2010. године, коначну у управном поступку, којом се у професионалну војну службу по уговору на одређено време, ради попуне слободних радних места подофицира, примају кандидати наведени по имену и презимену, овде заинтересована лица, међу којима није тужилац. Из списка предмета произлази да је тужени орган тужиоцу, на његов захтев од 30.12.2010. године за унапређење у чин подофицира, одговорио актом, инт.бр.36-2 од 05.01.2011. године, којим га обавештава да је по службеној дужности, поводом његове молбе, покренуо потпуну безбедносну проверу за тужиоца, а да је актом Војнобезбедносне агенције, Војне поште 1037/1 Ниш, обавештен да тужилац не

испуњава безбедносе критеријуме за пријем у професионалну војну службу на неодређено време у својству подофицира, те да није у могућности да удовољи његовом захтеву, будући да не испуњава посебне услове за пријем у професионалну војну службу. Такође, тужилац је и Војној пошти 1097 Ниш, поднео истоветан захтев од 27.01.2011. године, поводом кога га је та Војна пошта, актом инт.бр.9-802 од 08.03.2011. године, обавестила да је, на основу расписаног интерног конкурса, благовремено поднео молбу са потребном документацијом, али да је након безбедносне провере, извршене на основу члана 17. Правилника о безбедносним проверама лица, Војна пошта 1037/1 Ниш, која је надлежна за вршење безбедносних провера, обавестила тужени орган да тужилац не испуњава безбедносе критеријуме за пријем у професионалну војну службу на неодређено време у својству подофицира.

Према образложењу оспорене одлуке, којим су заинтересована лица примљена у професионалну војну службу по уговору на одређено време, ради попуне формацијских места подофицира, конкурсна комисија је овако одлучила након што је по разматрању молби за пријем и по спроведеном изборном поступку, утврдила да изабрани кандидати испуњавају услове за пријем у службу у својству подофицира на одређено време из члана 39. и 40. Закона о Војсци Србије и да су сви кандидати успешно завршили оспособљавање и обучавање за подофицира.

По оцени Управног суда, оспореним актом повређен је закон на штету тужиоца. Ово с тога што, при неспорној чињеници да је и тужилац испуњавао све услове за пријем у службу у својству подофицира, а што произлази и из записника Конкурсне комисије од 13.12.2010. године, којим је предложено и формацијско место за тужиоца, након пријема у професионалну војну службу, као и при неспорној чињеници да је и тужилац успешно завршио курс оспособљавања и обучавања за подофицира, што произлази и из Уверења број 213 од 15.12.2010. године Центра за обуку и усавршавање подофицира, Команде за обуку Министарства одбране Републике Србије, није јасно због чега, осим примљених кандидата, оспореном одлуком није и тужилац примљен у

професионалну војну службу по уговору на одређено време, ради попуне формацијских места подофицира. Актом Војнобезбедносне агенције, пов.бр.31-33/310 од 23.12.2010. године, на који се тужени орган позива у одговору на тужбу и преко свог пуномоћника на усменој јавној расправи, тужени орган се обавештава да тужилац не испуњава безбедносне критеријуме за пријем у професионалну војну службу на неодређено време у својству подофицира, при чему се не наводи које су то безбедносне сметње које утичу на такву оцену безбедносне провере. Из напомене дате у наведеном акту Војнобезбедносне агенције, произлази да су туженом органу достављена сазнања због којих је безбедносна провера оцењена негативном, па, при чињеници да је тај акт донет 23.12.2010. године а достављен туженом органу 24.12.2010. године, оспорена одлука је донета пре него што је тужени орган био упознат са разлозима негативне безбедносне оцене, за коју је, како наводи у одговору на тужбу, сазнао усменим путем. Како тужени орган није ценио разлоге због којих је безбедносна провера тужиоца оцењена негативном, а који разлози су остали непознати и туженом органу и тужиоцу, као и Суду и при чињеници да је акт Војнобезбедносне агенције, пов.бр.31-33/310 од 23.12.2010. године, којим је оцењено да тужилац не испуњава безбедносне критеријуме, био једини разлог због ког тужилац није примљен у службу по предметном конкурсном одлуком је, по оцени Суда, повређен закон на штету тужиоца, будући да ниједном законском одредбом, па ни одредбом члана 17. Закона о Војсци Србије, на коју се тужени орган позива у одговору на тужбу, није прописано да се негативна оцена Војнобезбедносне агенције сама по себи, без упуштања у разлоге на основу којих је дата, сматра довољном за одлучивање о неиспуњавању услова за пријем у професионалну војну службу.

Налазећи да је оспореном одлуком повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, са изнетих разлога, тужбу уважио и поништио оспорену одлуку одлучујући као у ставу I диспозитива, применом одредби чланова 40. став 2., 42. став 1. и 46. став 2. Закона о управним споровима („Сл.гласник РС“ број 111/09), а у поновном поступку тужени орган је дужан да отклони недостатке на које му је указано овом пресудом и донесе нову, закониту одлуку, дајући јасне и

аргументоване правне разлоге, при чему ће имати у виду правно схватање и примедбе суда у погледу поступка, које су обавезне за тужени орган, у смислу члана 69. став 2. наведеног Закона.

Одлука о трошковима донета је на основу члана 66. и 67. Закона о управним споровима („Сл.гласник РС“ број 111/09) и члана 153. став 1. и члана 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11), а које се сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима. Управни суд је нашао да је захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора основан, с обзиром да је у вези са покретањем спора, према тарифном броју 28. и 29. Закона о судским таксама (“Службени гласник РС”, бр. 28/94...93/12), имао трошкове за таксу за тужбу у износу од 390,00 динара и таксу за пресуду у износу од 980,00 динара, као и да је имао трошкове за награду адвокату за састав тужбе, који је Суд на основу тарифног броја 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС” број 121/2012), одредио у износу од 16.500,00 динара, трошкове за награду адвокату за приступ Суду на једно неодржано рочиште у износу од 9.750,00 динара и за приступ Суду на једно одржано рочиште у износу од 18.000,00 динара, које је Суд одредио на основу тарифног броја 44. наведене Тарифе, па је тужиоцу досудио укупне трошкове управног спора у износу од 45.620,00 динара, одлучујући као у ставу II диспозитива ове пресуде, док је за више тражени износ захтев неоснован.

Разматрајући захтев заинтересованог лица Д.Д., за накнаду трошкова управног спора, Суд му је, имајући у виду да је у вези са вођењем овог спора имао трошкове за приступ Суду, на основу члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. став 1. и члана 154. Закона о парничном поступку, а које се сходно примењују у смислу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, досудио накнаду у износу од 1.300,00 динара и то на име путних трошкова за приступ Суду на једно одржано рочиште, одлучујући као у ставу III диспозитива.

Суд није уважио захтев тужиоца да управни спор реши у спору пуне

јурисдикције, у смислу члана 43. Закона о управним споровима и да оспорену одлуку преиначи, тако да се тужилац прима на формацијско место подофицира, будући да утврђено чињенично стање пружа не поуздан основ за то.

Суд није одлучивао о захтеву тужиоца за накнаду штете, у смислу одредбе члана 45. Закона о управним споровима, будући да утврђено чињенично стање није пружало поуздан основ за то, а тужилац свој захтев може да оствари у парници.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана: 03.10.2013. године, II-4 У. 5038/11

Записничар,
Савић Бисерка,с.р.

Председник већа-судија,
Деса Симић,с.р.

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић**

БС/ИО